

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **CTP Invest, spol. s r. o.**, se sídlem Central Trade Park D1 1571, Humpolec, zast. JUDr. Milanem Štětinou, advokátem se sídlem Jiráskova 614, Česká Lípa, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2011, č. j. 164057/2011/KUSK, sp. zn. SZ 152431/2011/KUSK REG/HS, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2013, č. j. 10 A 313/2011 - 64,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4114 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Milana Štětiny do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného (dále jen „stěžovatel“) ze dne 15. 8. 2011, č. j. 164057/2011/KUSK, sp. zn. SZ 152431/2011/KUSK REG/HS, kterým stěžovatel zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Žebrák ze dne 30. 7. 2010, č. j. VYST-Dr/2466/2010, sp. zn. Výst-20025/2009/Dr, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby

„Logistický a průmyslový areál Cerhovice“ na pozemcích parc. č. 691/7, 691/8, 691/9, 695/21, 702/24, 702/25, 1147/1, 1147/3, 1147/4, 1149/1, 1236/121, 1236/131, 1236/137, 1236/140, 1236/141, 1236/142, 1236/146, 1236/147, p. p. k. 703, 704, 706 v katastrálním území Cerhovice.

Prvostupňové rozhodnutí městského úřadu jako příslušného stavebního úřadu dospělo k závěru, že záměr žalobce je v souladu s územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, s požadavky zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a jeho prováděcích předpisů, je rovněž v souladu s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, avšak není v souladu se stanoviskem dotčeného orgánu podle zvláštních právních předpisů. Krajský úřad Středočeského kraje jako příslušný orgán ochrany zemědělského půdního fondu podle § 17a písm. a) zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu (dále jen „zákon o ZPF“), závazným stanoviskem ze dne 27. 7. 2009, č. j. 107590/2009/KUSK/OŽP/VZ, neudělil souhlas k trvalému odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu o celkové výměře 8,7217 ha, kultura orná půda, za účelem výstavby logistického a průmyslového areálu v katastrálním území Cerhovice. Dále Krajský úřad Středočeského kraje jako úřad příslušný podle § 22 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o EIA“), vydal dne 28. 4. 2009 pod č. j. 145035/2008/KUSK nesouhlasné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru Logistický a průmyslový park Cerhovice. Pro tato dvě nesouhlasná stanoviska nemohlo být vydáno ani kladné územní rozhodnutí.

Se závěrem prvostupňového správního orgánu se ztotožnil i stěžovatel. Dle něj je třeba vyjít ze stanovisek orgánů vydaných pro účely předmětného územního řízení. Nelze tak přihlédnout k dřívějším stanoviskům ve věci. Není proto rozhodující, že Krajský úřad Středočeského kraje již dne 18. 5. 2005 pod č. j. 3454/34104/2005/OŽP udělil souhlas s návrhem změny územního plánu obce Cerhovice, který v předmětném území předpokládá zábor zemědělské půdy pro výstavbu průmyslových objektů. Stejně tak není rozhodující, že Ministerstvo životního prostředí se dne 6. 11. 2008, č. j. 500/1881/503 39/08, v rámci posuzování vlivu záměru na životní prostředí ve smyslu zákona o EIA vyjádřilo tak, že s navrhovaným záměrem výstavby souhlasí za předpokladu dodržení mj. podmínky, že zábor zemědělského půdního fondu bude požadován na celou plochu průmyslového areálu.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí stěžovatele a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc stěžovateli vrátil k dalšímu řízení, neboť nesouhlas Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 27. 7. 2009, č. j. 107590/2009/KUSK/OŽP/VZ, k trvalému odnětí zemědělské půdy, nemohl být opřen obecně toliko o konstatování, že jde o kvalitní zemědělskou půdu, protože již při vydávání (souhlasného) stanoviska ke změně územního plánu Krajský úřad Středočeského kraje mohl o těchto skutečnostech vědět. Zároveň dle městského soudu byla porušena zásada legitimního očekávání. Jestliže se Ministerstvo životního prostředí dne 6. 11. 2008 ve svém stanovisku v rámci procesu EIA vyjádřilo kladně, pak mohl žalobce důvodně očekávat, že při respektování doporučení posudku vydaného v rámci procesu EIA nebude jeho záměr v rozporu s požadavky ochrany zemědělského půdního fondu.

Stěžovatel v kasační stížnosti směřující proti tomuto rozsudku uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), namítá tedy nesprávné posouzení právní otázky městským soudem.

Dle stěžovatele nejsou stanoviska nepřezkoumatelná, a tudíž nejsou nepřezkoumatelná ani návazná rozhodnutí. Rozhodně totiž neplatí, že závazné stanovisko k územně plánovací dokumentaci dle § 17a písm. a) zákona o ZPF musí být vždy shodné jako souhlas k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu dle § 17a písm. e) zákona o ZPF. Jde o různé fáze daného procesu, které mají odlišný předmět, a proto může být nahlíženo na odnětí půdy ze ZPF v různých fázích jinak. V rámci územního plánování nebyl ještě znám konkrétní záměr, a proto nebylo možno plně věc posoudit z hledisek ochrany ZPF. Řada argumentů proti odnětí půdy ze ZPF vyplynula až z podrobného zkoumání dopadu stavby na životní prostředí. Zejména došlo k tomu, že předmětné území bylo prověřeno Výzkumným ústavem meliorací a ochrany půdy.

Stěžovatel poukazuje na to, že z judikatury zdejšího soudu plyne závěr, že závazná stanoviska představují podklad pro rozhodnutí správního orgánu, od něhož se nelze odchýlit. Nelze vyloučit, že stanovisko k předmětné věci se může odchýlit od stanoviska dřívějšího, pokud to odůvodní změna poměrů v území. Právě změnou poměrů bylo odůvodněno, proč oproti předchozímu kladnému stanovisku nebyl v rámci územního řízení vydán souhlas s odnětím půdy ze ZPF. Tato skutečnost byla řádně odůvodněna, a proto uvedené stanovisko není nepřezkoumatelné.

Navíc stěžovatel zpochybňuje i závěr Městského soudu v Praze, že vydané závazné stanovisko nepodléhá samostatnému soudnímu přezkumu. Závazné stanovisko dle § 17a zákona o ZPF je aktem konstitutivní povahy, který autoritativně pro všechna navazující řízení stanoví, jakým způsobem bude chráněn veřejný zájem na úseku ochrany ZPF. Žalobce proto měl předmětné stanovisko samostatně napadnout žalobou (viz též rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 47/2005).

Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na to, že po vydání negativního rozhodnutí, proti němuž podal žalobu, byla v mezidobí v nových řízeních vydána stanoviska a rozhodnutí pozitivní. Dne 16. 4. 2013 pak bylo vydáno územní rozhodnutí o umístění předmětné stavby logistického a průmyslového areálu v daném území. Již jen z tohoto vývoje plyne, že dřívější stanoviska nepovolující vynětí půdy ze zemědělského půdního fondu neměla faktický a odborný důvod, ale jednalo se o ryze politická rozhodnutí tehdejšího vedení kraje. V dalším pak žalobce odkazuje na rozsudek městského soudu.

Žalobce proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jménem stěžovatele jedná pověřený zaměstnanec s potřebným vzděláním a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost

přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Po skutkové stránce není mezi stranami sporu. Sporný je předně právní charakter (ne)souhlasu orgánu ochrany ZPF s vynětím půdy ze ZPF. K tomu je třeba uvést, že zákon o ZPF uvedené souhlasy hodnotí jako závazná stanoviska dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „nový správní řád“). Podle § 5 odst. 3 zákona o ZPF územní rozhodnutí nebo územní souhlas, jímž má být dotčen zemědělský půdní fond, vydává stavební úřad na základě souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu, který je závazným stanoviskem podle správního řádu. Podle § 5 odst. 2 zákona o ZPF orgány ochrany zemědělského půdního fondu uplatňují stanoviska k územně plánovací dokumentaci a k návrhu vymezení zastavěného území z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu. Ustanovení § 21 odst. 2 zákona o ZPF pak výslovně stanoví, že stanoviska uplatněná k územně plánovací dokumentaci nejsou správním rozhodnutím. Souhlasy vydávané podle tohoto zákona jako podklad pro vydání rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu nebo územní souhlas anebo ohlášení stavby jsou závazným stanoviskem podle správního řádu a nejsou správním rozhodnutím.

Ze shora uvedeného tak plyne, že se stěžovatel mýlí, pokud uvádí, že nesouhlas s vynětím půdy ze ZPF měl žalobce napadnout samostatně žalobou ve správním soudnictví jako samostatné a finální správní rozhodnutí. Nepřípadná je i argumentace stěžovatele rozhodnutím zdejšího soudu sp. zn. 8 As 47/2005, z něhož dle stěžovatele plyne, že rozhodnutí orgánu ochrany přírody o neudělení souhlasu k povolení stavby je správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a podléhá samostatnému soudnímu přezkumu. Předmětný souhlas ve věci vedené pod sp. zn. 8 As 47/2005 byl vydán ještě za účinnosti zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád).

V nyní projednávané věci je však posuzováno závazné stanovisko vydané v režimu nového správního řádu. K závazným stanoviskům vydaným dle tohoto předpisu se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, publ. pod č. 2434/2011 Sb. NSS. Z něj plyne, že závazná stanoviska vydaná dle § 149 nového správního řádu nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 nového správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s. Blíže soud pro stručnost poukazuje na obsáhlé odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu.

Následně se zdejší soud zabýval samotnou otázkou odůvodnění uvedeného závazného stanoviska a stanoviska plynoucího z procesu EIA. Případná nepřezkoumatelnost závazného stanoviska totiž způsobuje též nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jemuž slouží jako podklad, pokud správní orgán ve svém rozhodnutí na uvedené stanovisko poukáže. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 - 150, publ. pod č. 2381/2011 Sb. NSS, při vydávání závazného stanoviska podle § 149 nového správního řádu, jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je třeba na základě § 154 nového správního řádu přiměřeně použít ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a § 68 tohoto předpisu).

V daném případě udělil stěžovatel již dne 18. 5. 2005 souhlas s návrhem změny územního plánu obce Cerhovice, který předpokládá v předmětném území zábor zemědělské půdy pro účely výstavby komunikací a pro výstavbu průmyslových objektů. Tento souhlas byl udělen podle § 5 odst. 2 zákona o ZPF jako podklad v rámci územního plánování. Následně nebyl dne 27. 7. 2009 stěžovatelem udělen souhlas k trvalému odnětí zemědělské půdy ze ZPF na předmětných parcelách za účelem výstavby logistického a průmyslového areálu. V odůvodnění je uvedeno, že se tak děje z důvodu, že dne 28. 4. 2009 bylo stěžovatelem vydáno nesouhlasné stanovisko dle § 10 zákona o EIA, které bylo mj. odůvodněno tím, že by realizací záměru došlo k nepřípustnému záboru kvalitní zemědělské půdy, zároveň by byl ovlivněn krajinný ráz a vodohospodářské poměry v okolí. V rámci procesu EIA bylo přitom Ministerstvem životního prostředí vydáno dne 6. 11. 2008 vyjádření, že s navrhovaným záměrem výstavby ministerstvo souhlasí s podmínkou, že zábor ZPF bude požadován pro celou plochu průmyslového parku. Stejně tak stěžovatel vydal dne 5. 11. 2008 v rámci procesu EIA vyjádření, v němž souhlasil s realizací záměru. Rovněž zpracovatel vypořádání připomínek k záměru Ing. O., držitel autorizace dle zákona o EIA, doporučil dne 13. 3. 2009 v rámci procesu EIA vydání souhlasného stanoviska.

Závazné stanovisko stěžovatele ze dne 27. 7. 2009, jímž nebyl udělen souhlas k vynětí půdy ze ZPF, pak bylo postupem podle § 149 odst. 4 nového správního řádu potvrzeno Ministerstvem životního prostředí. To uvedlo, že závazné stanovisko o neudělení souhlasu s vynětím půdy ze ZPF plně vyšlo ze stanoviska pořízeného v rámci procesu EIA. Zároveň ministerstvo uvedlo, že souhlas vydaný z hlediska ochrany ZPF ze dne 18. 5. 2005 byl vydán v procesu územního plánování, který se zabývá jen obecnějšími hledisky a nemůže posuzovat předmětný záměr. V té době navíc nebyly známy všechny argumenty, které vyplynuly na povrch až při podrobnějším hodnocení předmětného území.

Formálně vzato nelze dle závěru zdejšího soudu vyjít z dikce § 4 odst. 4 stavebního zákona, dle kterého je dotčený orgán *vázán svým předchozím stanoviskem nebo závazným stanoviskem. Navazující stanoviska nebo navazující závazná stanoviska mohou dotčené orgány v téže věci uplatňovat pouze na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve a kterými se podstatně změnily podmínky, za kterých bylo původní stanovisko vydáno, nebo skutečností vyplývajících z větší podrobnosti pořízené územně plánovací dokumentace nebo podkladů pro rozhodnutí nebo jiný úkon orgánu územního plánování nebo stavebního úřadu podle tohoto zákona, jinak se k nim nepřihlíží.*

Toto ustanovení zakotvuje princip návaznosti závazných stanovisek. To znamená, že o věcech, o kterých již bylo rozhodnuto v předcházejících stadiích, nelze následně ze strany dotčeného orgánu uplatňovat nějaké požadavky. Kromě toho mohou dotčené orgány v rámci zásady legality svých závazných stanovisek uplatňovat je pouze v rozsahu své působnosti a v mezích příslušného zákona. Kontinuita závazných stanovisek pak znamená, že dotčené orgány jsou vázány svým stanoviskem vydaným v předchozích etapách. Měnit je mohou pouze v případě, že se změnily podmínky nebo poměry v předmětném území. To klade zvýšené požadavky na dotčené orgány, které musí věnovat pozornost každému záměru již od počátku a ne až v závěrečných fázích povolovacích procesů a dodatečně pak přicházet s novými požadavky, kterými by se vlastně neustále celý

proces vracel zpět (blíže viz Miroslav Hegenbart, Bedřich Sakař a kolektiv: Stavební zákon, 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2008, s. 224).

V daném případě však souhlas orgánu ochrany ZPF ze dne 18. 5. 2005 s návrhem změny územního plánu, který předpokládal zábor zemědělské půdy pro účely výstavby komunikací a průmyslových objektů, byl vydán před účinností stávajícího stavebního zákona i nového správního řádu. Tento souhlas nebyl podle zákona o ZPF tehdy považován za závazné stanovisko, jako tomu je dle nynějšího stavu.

Přesto však bylo při vydávání (zde již závazného) stanoviska orgánu ochrany ZPF ze dne 27. 7. 2009 a následného rozhodnutí stěžovatele v dané věci nezbytné se argumentačně vypořádat s předchozím souhlasem ze dne 18. 5. 2005. To plyne nejen z obecných zásad činnosti správních orgánů, jako je zásada legitimního očekávání účastníka, který v dobré víře očekává dodržení určitého postupu správního orgánu (blíže přiměřeně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2006, č. j. 6 A 25/2002 - 59, publ. pod č. 950/2006 Sb. NSS). Zároveň a především povinnost odůvodnit rozhodnutí (a přiměřeně též závazné stanovisko) a vypořádat se s námitkami účastníků plyne i z dikce § 68 odst. 3 nového správního řádu, dle něhož se v odůvodnění *uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*.

Rozhodnutí v dané věci shora uvedeným požadavkům nevyhovují. S výslovnou námitkou účastníka řízení ohledně dřívějšího kladného souhlasu s vynětím půdy ze ZPF se rozhodnutí stěžovatele o odvolání nevypořádá vůbec. Jedinou argumentací tohoto rozhodnutí je prostý poukaz na vydaná stanoviska a potvrzení závazného stanoviska Ministerstvem životního prostředí. Taková argumentace však dostatečná není.

To musí platit tím spíše, že jako dostatečnou těžko brát argumentaci předmětného závazného stanoviska a jeho potvrzení ze strany Ministerstva životního prostředí. Zde je uvedeno, že překonání dřívějšího souhlasu s vynětím půdy ze ZPF je možné s ohledem na změnu poměrů, neboť dřívější souhlas byl vydán za situace, kdy ještě nebyla přesně zjištěna kvalita odnímané půdy a zároveň šlo o souhlas vydaný v procesu územního plánování, kdy je optika náhledu na věc obecnější a nemůže jít do konkrétností. K tomu je však třeba uvést, že nové přezkoumání kvality půdy není změnou poměrů; za změnu poměrů lze považovat pouze objektivní skutečnost, nikoliv nový výzkum kvality půdy, který nadto mohl být proveden kdykoliv dříve. Již ve fázi územního plánování je totiž zcela zřejmé, jakým způsobem a k jakým účelům má být předmětné území využito, a tedy že s ohledem na tento účel (zde průmyslová zástavba) musí dojít k vynětí půdy ze ZPF. Pozdější závazné stanovisko ve věci se tak jeví jako překvapivé a zasahující do legitimního očekávání stavebníka, který v dobré víře do výstavby investoval prostředky.

Dále se soud zabýval stanoviskem k posouzení vlivů na životní prostředí dle § 10 zákona o EIA. Toto stanovisko není dle své povahy závazným stanoviskem dle nového správního řádu, ale je toliko expertním podkladem pro rozhodnutí příslušného úřadu. Ten sice není stanoviskem striktně vzato vázán, ale hodlá-li se od něj odchýlit, musí důvody, jež ho k tomu vedou, rozvést. Zde sice stanovisko EIA ze dne 28. 4. 2009 je samo o sobě negativní, není v něm (a ani ve výsledném rozhodnutí) nikterak zdůvodněno, proč došlo

k odchýlení se od návrhu Ing. O., který jako držitel osvědčení odborné způsobilosti zpracoval námitky v procesu EIA a ve výsledku navrhnul vydání kladného stanoviska EIA. Stejně tak ze shora uvedených důvodů neobstojí zdůvodnění stěžovatele, proč došlo k odchýlení se od dřívějších vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 6. 11. 2008 i samotného stěžovatele ze dne 5. 11. 2008, kteří shodně k záměru neměli připomínky. Poukaz na změnu poměrů není případný tehdy, pokud ve skutečnosti jde pouze o změnu skutečností nikoliv objektivních, nýbrž skutečností odvislých od volní činnosti správního orgánu.

V tomto ohledu lze poukázat i na dřívější rozhodovací činnost zdejšího soudu. V rozsudku ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 23/2012 - 32, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud akcentoval právě skutečnost, že příroda a krajina jsou proměnlivé složky životního prostředí a v důsledku plynutí času může docházet v životním prostředí k objektivním změnám, ať již pozitivním či negativním. Právě jedině tyto změny by se měly projevit v posuzování vlivů záměrů na okolní prostředí tak, že jeho ochrana bude přísnější nebo naopak mírnější. Navazující stanoviska a závazná stanoviska mohou být uplatněna pouze na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve.

Závěrem soud uvádí, že v mezidobí v nových řízeních vztahujících se k předmětnému záměru byla vydána stanoviska a rozhodnutí pozitivní a aktuálně je vydáno pravomocné územní rozhodnutí o umístění předmětné stavby logistického a průmyslového areálu v daném území. Z těchto skutečností sice nemohl městský soud vycházet (a nemůže z nich vycházet ani soud zdejší) s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s., avšak nic nebránilo městskému soudu v tom, aby uvedené zrekapituloval nad rámec nosných důvodů svého rozsudku a ilustroval tak nejednotnou linii postupu správních orgánů v dané věci.

Ze všech shora vyložených důvodů zdejší soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji výrokem I. zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Výrok II. o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce, zastoupený na základě plné moci advokátem, měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů, které mu vznikly v podobě nákladů na zastoupení advokátem. Proto Nejvyšší správní soud přiznal žalobci odměnu za jeden úkon právní služby, a to za sepsání vyjádření ke kasační stížnosti, ve výši 1 x 3100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], a náhradu hotových výdajů ve výši 1 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), přičemž tuto částku navýšil o 21 % daně z přidané hodnoty, jejímž plátcem tento advokát je. Celkem tedy tato částka činí 4114 Kč a žalovanému bylo uloženo uhradit ji v přiměřené lhůtě k rukám žalobcova zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu